

dog imidlertid med den ærede Formands Samtykke først tillade mig nogle almindelige Bemærkninger, særlig med Hensyn til den Stilling, som Udvalget har indtaget lige overfor det foreliggende Lovforslag. Det høie Thing vil jo se, at der vel er en Del Ændringer, hvorom Udvalget er enige, men at der er andre, med Hensyn til hvilke Udvalget har delt sig i et Flertal og Mindretal. Om dette Forhold mellem Flertal og Mindretal skal jeg bemærke, at den Differens eller Menighed, der er tilstede, dog ikke strækker sig saa dybt, at den vedkommer selve Lovforslagets Grundtanke. Flertal og Mindretal ere enige om at slutte sig til Grundtanken og enige med Regjeringen i, at det er en vigtig Opgave at aabne Afgang til Sygeforsikring paa en saadan Maade, at de, der ellers havde Udsigt til at blive økonomisk ruinerede ved Sygdom og derved mulig nøbte til at søge Tilflugt hos det offentlige Fattigvæsen, kunne forstaaes derfor. Man er dernæst enig i den Tanke, at dette søges opnaaet ikke ved Tvangssygekasser, men ved at støtte de frivillige Sygekasser, hvoraf der allerede er en stor Mængde i Landet, og som vi med Regjeringen haabe vil udvikle sig endnu stærkere ved Hjælp af den Støtte, dette Forslag vil give, hvis det bliver Lov, udvikle sig saaledes, at Landet kan blive omspændt af et Net af frivillige Sygekasser, og at derved det Maal kan naas, som andet Steds er tilstræbt gjennem Tvangssygekasser. Deri er altsaa hele Udvalget enig med Grundtanken i Lovforslaget og med Regjeringen. Det er ganske vist, at der fra nogle Mindretals Side har været nogen Betænkelse — tror jeg man maa sige, efter de Udtalelser, der fra dem ere fremkomne, navnlig i Betænkningen fra forrige Samling — fra det Synspunkt, at den Støtte, som Forslaget tiltænker Sygekasserne, maasse ikke er tilstrækkelig stor til at erstatte det mulige Tab af andre frivillige Udseer, som man forudsier eller tænker sig kan blive Følgen af Lovforslagets Vedtagelse. Og ligeledes er der fremsat Betænkelse fra et andet Synspunkt, idet man nemlig gjør gjældende, at Betingelsen for at opnaa de Fordøle og den Støtte, som de anerkjendte Sygekasser ifølge Forslaget ville faae, vil blive en Opgielse af den Frihed til at indrette sig efter Behøvet paa ethvert Sted og efter de Opgaver, som den enkelte Sygekasse har paataget sig, at der altsaa vil ske Indskrænkning i den Frihed, som maa vistes, og en samtidig Forøgelse af de tvungne Byrder, som muligvis vil overfride nogle Sygekassers Evne, som da vilde

være udelukkede fra at søge den Anerkjendelse, hvoraf den paatænkte Støtte er afhængig. Høie Udvalget har søgt at lempe det oprindelige Forslag saaledes, at Byrderne ikke skulde blive uoverkommelige og i Retning af at idømme Sygekasserne en større Frihed paa saadanne Punkter, hvor man har ment, at man uden Skade for Formaalet kunde gjøre det. Paa dette Punkt bliver der dog endnu en Forskel tilbage mellem Flertallet og et Mindretal, der mener, at man endnu høderligere burde paa enkelte Punkter lette de anerkjendte Sygekassers Forpligtelser og opgive eller noget formindste den Garanti, som Flertallet med Regjeringsforslaget har ment at burde fastholde med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Sygekasserne virkelig kunne antages at være i Stand til at fyldestgjøre de Forpligtelser, som ere Betingelsen for at opnaa Anerkjendelse. Der er altsaa paa nogle enkelte, paa to Punkter en saadan Afvigelse mellem Flertallet og et Mindretal. Der er et andet Mindretal — bestaaende dels af det Mindretal, der har fremsat de ihsæevante Ændringsforslag, og dels af det ærede Medlem fra Frederiksberg (Schlegel) — som gaar i en anden Retning idover den Grændse som Regjeringsforslaget og Flertallet have ment at burde fastholde, nemlig i Retning af at drage ind under Ordningen i denne Lov Punkter, som efter Flertallets Mening falde udenfor Lovens naturlige Ramme. Dette Mindretal vil dels have en Afgjørelse af Spørgsmaalet om, hvorledes man i Sygdomstilfælde skal hjælpe den, hvis Sygdom har varet saa længe, at Sygekassens Forpligtelse til at hjælpe ham er ophørt, og dels en Afgjørelse af, hvorledes der skal hjælpes paa den, som, efter i en Række af Aar at have været Medlem af en anerkjendt Sygekasse, nu er bleven gammel og trænger til en Alderdomshjælp. Flertallet har ikke ment, at disse Opgaver naturlig falde ind under Rammen af en Lov om anerkjendte Sygekasser. Forjaavidt er det, om man vil, en formel Adskillelse mellem Flertallet og Mindretallet, idet man fra Flertallets Side ikke herved har villet udtale Noget om Realiteten af den Tanke, som er nedlagt i disse Forslag. Tilbels findes disse Forslag i det af Regjeringen i Folkethinget forelagte Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen, og maasse eller rimeligvis, vil jeg næsten sige, er det Bestemmelser, som ville vinde almindelig Tilslutning i det eller i et andet Lovforslag, men vi mene, at det ikke er Stedet at bringe dem frem her og tvinge os eller dem, der beskæftige sig med dette Lovforslag, til ved dets Behandling at beskæftige sig med et Fragment af en helt anden